Svědkové Ježíše Krista *9. 2. 2014* **Hlavní čtení: Sk 1,1-9 (zvl. v. 8)**

Milí bratři, milé sestry, 31. ledna uběhlo 85 let od úmrtí českého reformovaného faráře Jana Karafiáta, známého především díky jeho Broučkům. Rozhodl jsem se, že při této příležitosti dnes pustím Karafiáta na kazatelnu. Tedy že pronesu jedno z jeho kratších kázání. Na jeho kázání pak navážu já se svým - rovněž krátkým - kázáním na stejný text. Můžete mít tak možnost srovnat jednotlivé náhledy na dnešní zvěst Písma - a z obou si vzít to nejlepší.

Jan Karafiát (1904):
Milí bratři, milé sestry v Kristu,
přejete si v duchovním životě krásně prospívat? – Pak musíte být missionáři. – My být missionáři? – Arciže. Ne všickni tak, jak ti tam v Africe, ale jeden každý ve svém způsobu, a na svém místě. A jestliže my druhým nejsme, čím bychom jim měli být, totiž missionáři, pak nejsou k politování jenom oni, ale i my; neboť pak nedojde při nás na ty vzácné věci, na které mělo dojít právě skrze tu naši službu konanou při jiných.
Nebo když Pán Ježíš praví: „Budete mi svědkové," pak si jistě přeje, abychom Jeho svědkové byli. Svědek pak vždy druhým sděluje, co oni nevědí, anebo čeho nemají plnou jistotu. Když jest pak na soudu s někým zle, tu se pro svědomí sami hlásíme, chtíce dosvědčit, že víme něco v jeho prospěch. Bez Pána Ježíše však nemůže být nikomu dobře, a my majíce už v Pánu Ježíši hříchů odpuštění a naději dobrou pro život i smrt, mohli bychom druhým zřetelně svědčit, kterak by i jim mohlo být dobře. A to právě si Pán Ježíš od nás přeje, a zřejmě nám i přikazuje: „Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření." (Mk 16,15)
A teď považ, že bys ty neposlechl. Ty víš, že si to Pán Ježíš přeje, ale nedbáš. Mohou si lidé neposlušní u Pána Ježíše něco vzácného slibovat? Nuž pak si i ty vzácného neslibuj nic. Dostaneš zajisté i ty odplatu, jakáž na tvou neposlušnost náleží. Kdežto naopak, když ty krásně poslechneš, a budeš Jeho svědkem při druhých, pak se podivíš, jaks i sám sobě převzácně posloužil. Nebo tentýž Pán Ježíš, který skrze svého svatého Ducha duchovní život v tobě vyvoditi započal, zároveň usoudil, aby ten tvůj duchovní život zdárně neprospíval, leč bys mu byl poslušným svědkem při jiných.
Ty se pak tážeš, když krásně poslechneš, v čemže bude ten tvůj duchovní prospěch sestávat? – Když se Pán Ježíš z milosti zjeví tobě jako Spasitel, a začne skrze víru v srdci tvém přebývat, pak čím více jsi toho vědom, tím větší máš z toho radost. Ty však si toho dobře vědom býti nemůžeš, aniž máš jakou zvláštní radost, když to ihned nesděluješ druhým. Jako zajisté ten člověk, který rukama vůbec nepracuje, a nohama nechodí, nemůže mít ruce a nohy v takovém stavu, v jakém je mají jiní zdraví lidé, tak podle rady Boží nemůže nikdo mít svůj duchovní život ve vydařeném zdravém rozkvětu, kdo si jej nechává jen sám pro sebe.
Tím už jsou také odbyty námitky všech těch, kteří se rádi vymlouvají, že oni nejsou k takovému svědčení způsobni. – Nemáš-li, o čem bys svědčil, pak také nikomu nesvědč. Ale ty, kterým se Pán Ježíš zjevil jako Spasitel, uzpůsobí On sám k tomu, aby byli jeho svědkové. Jen se mu dej pokorně vést, a nedej sobě nikým překazit. Byla doba, kde se i reformovaní faráři domýšleli, že oni jsou ti jediní praví privilegovaní svědkové, i když jejich svědectví o Spasiteli hříšných bylo přenáramně bleďoučké. Dnes už tomu tak není. Mnozí naši faráři si upřímně už přejí, aby i všickni ostatní byli spolu s nimi svědkové. A jestliže kteří jinak smýšlejí, dávají jen na jevo, že sami vůbec žádní svědkové Kristovi nejsou.
Na mnohých stranách jest však i mezi věřícími mnoho těch, kterým cesta spasení do konce není jasná, a kteří ze svého spasení nemají žádné zvláštní radosti. Inu arciť, když pořád jen sobě nechávají kázat, sami pak druhým nikdy nekáží. To však rada Boží není. Pán Ježíš si přeje, abychom měli velikou radost jeden každý ze svého spasení, ale s tím nerozlučně souvisí i to druhé, že na svém místě jeden každý z nás musí být missionář. – „Budete mi svědkové." Amen.

Petr Kulík (2014):
Milí bratři, milé sestry,
kdo z nás je k sobě jen trochu upřímný, musí si dnes povzdechnout: *Já asi nejsem kdovíjaký svědek Ježíše Krista.* Především jsme neprožili něco tak úžasného, jako první učedníci. Ti byli s Ježíšem už dlouho před jeho smrtí na kříži. Viděli ho jednat v různých situacích na vlastní oči, slyšeli jeho slova na vlastní uši, byli mu nablízku. Ale co víc? Poté, co Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých, vyvedl jej z temnoty hrobu, se Ježíš učedníkům ještě 40 dní zjevoval, učil je, rozmlouval a stoloval s nimi. *Jaký nebetyčný rozdíl mezi nimi a námi!,* řekneme si s notnou dávkou závisti vůči těm prvním šťastlivcům… No, a když si pak pročítáme stránky Skutků apoštolských, zjišťujeme, že oni opravdu byli neohroženými svědky víry, že se nebáli pro Krista trpět, že se nestyděli vždy a všude vydávat svědectví o vzkříšeném Kristu, který na sebe vzal hříchy

lidu. A to nám to na náladě nepřidá. *Ani po kotníky jim nesahám. Jsem já vůbec svědek Pána Ježíše? Jsme my vůbec svědkové Kristovi?*
Ale svědkem Kristovým se člověk nestává sám ze sebe. To dnes slyšme naprosto zřetelně! Není totiž v lidských silách a schopnostech – stát se svědkem Ježíše Krista. Vždyť Ježíš sám to říká ve své závěrečné řeči: *Dostanete sílu Ducha svatého!* To Duch svatý z vás učiní svědky Kristovy. To je Boží práce! To je Boží dílo, které se na nás – i přes všemožné slabosti a selhání – uskutečňuje. My jsme svědkové Krista! Protože si to Bůh přeje. A protože to z nás Duch svatý sám činí. Navzdory našim slabostem. Navzdory našim selháním.
A pokud někdy závidíme prvním učedníkům, že zažili tolik nádherných věcí po boku našeho Pána, vězme, že Duch svatý působící v našich srdcích je dostatečnou náhradou. Však v Janově evangeliu Ježíš říká svým prvním učedníkům: *Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.* (J 16,7) Tedy: *Já odejdu – a na vás sestoupí Duch svatý. A to pro vás bude pro víc než prospěšné.*
Tak tedy Bůh Duch svatý - a nikdo jiný - z nás lidí činí svědky Kristovy. *Dostanete sílu Ducha svatého a budete mi svědky.* To se nám ještě lépe osvětlí, když zkusíme popřemýšlet, jak jinak to Ježíš mohl říct – a přitom neřekl. Jakými jinými způsoby mohl tato svá slova o svědcích povědět, a nepověděl. Namísto jasné oznamovací věty mohl užít třeba větu tázací:
To by znělo takto: *Budete mi svědky? Chcete se stát mými svědky?* To by potom měl každý z nás na výběr: Zda svědkem být, nebo nebýt. Tak jako se nás třeba přítel ptá, zda mu pomůžeme s nějakou prací. *Prosím tě, pomohl bys mi natáhnout koberec do pokoje?* Nebo: *Nefunguje nám teplá voda, prosím tě, mohl by ses přijít podívat na bojler?* Na tyto otázky můžeme odpovědět: *Ano* i *Ne*. Anebo můžeme říct: *Teď ne, teď zrovna nemám čas. Tak třeba zítra. Nebo příští týden.* Nebo ještě jinak: *Hele, já ti pomůžu, ale zadarmo to nebude.*
Ježíš se nás ale neptá, zda chceme nebo nechceme být jeho svědky. Ani se nás neptá, kdy a za jakých podmínek. On nám oznamuje, že budeme, že jsme jeho svědky.
Anebo by Ježíš mohl říct: *Buďte mi svědky! Musíte svědčit druhým lidem o tom, co jsem pro svět učinil!* S takovým tónem se někdy setkáváme v zaměstnání. Rozkazovací způsob je holt někdy nutný. Jindy je nástrojem moci nadřízeného vůči podřízenému. *Udělej to a to, nebo to za tebe zítra udělá někdo jiný a ty si hledej práci jinde.* Anebo rodič svému dítěti: *Vynes okamžitě ty odpadky, nebo jsi skončil s hraním na počítači.* Ale Ježíš nám nepřikazuje, abychom se stali jeho svědky. Proč? No protože předpokládá, že uvnitř naší duše bytostně toužíme jeho dobrými svědky být. Že po tom prahneme. Vždyť to už je dílo Ducha svatého, že v hloubi duše vlastně chceme svědčit o jeho lásce ke světu. A trápí nás, když se nám to nedaří. On nám skutečně nemusí přikazovat, abychom byli jeho svědky.
A do třetice by mohl Ježíš zvolit větu přací: *Kéž byste byli mými svědky! Co já bych za to dal, kdybyste vy svědčili o spáse, kterou jsem dokonal! Já bych si to moc přál! Já bych o to tak stál!* K těmto větám se také uchylují rodiče vůči svým dětem – ale až v momentě, kdy si jsou vědomi ztráty svého vlivu na své dospívající či dospělé děti. *Kéž by ses lépe učil! Kéž by sis našla jiného přítele! Kéž bys nechodil tolik do hospody!* Ale Ježíš se k takovému stylu uchylovat nemusí. Proč? Protože to by svědčilo o tom, že on sám z nás své svědky učinit neumí. Že tak mocný není. Že vlastně nemá vliv na to, zda budeme či nebudeme jeho svědky.
A proto Ježíš svým prvním a všem dalším učedníkům říká naprosto jasně: *Budete mi svědky. Duch svatý, který sestoupí na církev po mém nanebevzetí, ten se o to postará.*
Milí bratři, milé sestry, my jsme svědkové Ježíše Krista. Stejně jako byli ti, kteří nás předešli. A stejně jako budou svědky ti, kteří přicházejí po nás – až do skonání světa. Svědčíme o Kristu už tím, že se zde společně shromažďujeme, že chválíme Pána zpěvem písní, že nasloucháme jeho povzbuzujícímu Slovu, že se k němu modlíme. Že jen jeho prosíme, aby nám odpustil naše provinění. Že jen jemu svěřujeme do péče životy naše i našich blízkých. Jsme jeho svědky, protože jsme v jeho jméno pokřtění, a protože přijímáme chléb a víno u jeho stolu. Druzí lidé to o nás vědí. A my to před nimi neskrýváme. A také všemožnými maličkostmi dnes a denně svědčíme o tom, který nás vytrhl z moci hříchu a smrti. A čas od času si nás Duch svatý použije i k svědectví o Kristu, které má významný dopad na naše okolí. A jsme-li k sobě skutečně upřímní, nebudeme si klepat na rameno, jací že jsme výteční svědkové. Protože jen Pánu Bohu za to patří čest a chvála.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, věříme tvému mocnému slovu. Jsme tví svědkové - i přesto, že bychom se někdy za tvé svědky sami neoznačili. Kéž tvůj Duch se nás stále více ujímá a žije v nás, aby se zvěst o tvé lásce k člověku účinně šířila v našem okolí. Amen.